

SENSE CAP NI PEUS
Germà Bel
(Publicat a *La Vanguardia*, 21 de maig de 2013)

Imaginïn que va un ministre espanyol a l'Eurogrup i proposa que l'objectiu de dèficit públic ha de ser més flexible pels països més complidors, i més inflexible pels menys complidors. Els nostres socis es quedarien bocabadats. Espanya, la més gran incomplidora de l'Eurozona i de la UE a 2012 (amb Grècia) no la tindria, i li donarien a Alemanya, Luxemburg i Finlàndia.

Absurd, no? Doncs això és el que proposen a efectes interns els presidents autonòmics no mediterranis del PP. També el del País Basc, la CA més insolidària d'Espanya (amb Navarra), tot i que en finançament menja apart, i molt més que la resta. Exigeixen que no es beneficiï a Catalunya donant-li més flexibilitat, perquè no és complidora, i que la flexibilitat és per qui compleix. Anem primer a la mètrica, i després als conceptes.

1. Com l'Eurozona no segueix els criteris dels presidents no mediterranis del PP i del País Basc, Espanya tindrà un objectiu de dèficit fins al 6,5% del PIB a 2013. Des de Catalunya fa temps que se sosté que com les CA tenen una tercera part de la despesa, han de tenir una tercera part del dèficit. O sigui, 2,1%. Bastant lògic, atès el caràcter dels serveis universals com sanitat i educació que presten les CA. I si s'hagués fet, aquí s'acabaria la discussió i també la columna.

2. A 2012 va haver-hi tres CA que van acabar l'any amb més dèficit que Catalunya: C. Valenciana, Múrcia i Andalusia. I una altra, Balears, molt poc per sota. Aquestes són les CA de la Mediterrània, que potser guardaria una relació genètica amb el dèficit, si no fora perquè són també sistemàticament les pitjors finançades. A més dels mèrits propis, que no han estat pocs.

3. Onze CA van fer menys esforç de reducció del dèficit que Catalunya a 2012. Entre elles quasi totes les cridaneres, País Basc inclòs.

4. Tenir més dèficit no vol dir rebre més finançament. El dèficit el financen els recursos de la pròpia Hisenda autonòmica; per cert, com els interessos del fons de liquiditat autonòmica. Anava a dir que el financen els contribuents de la pròpia regió, però això és una exageració tosca en un estat en que el contribuents de la Mediterrània financen una part desproporcionada del que és dèficit i el que no ho és de moltes de les regions cridaneres.

5. Més enllà del dèficit de 2013, la circumstància és d'estructura, i no té solució. Revisin "De rics i pobres que paguen, i d'alguns polissons" (aquestes pàgines, 2/11/2012): "l'status quo és defensat pels pobres que reben, pels rics que no aporten, i pels que manegen el muntatge". En tenim ara una representació ben teatral, a compte de properes discussions sobre finançament.

Aquesta funció teatral té gran èxit de públic i crítica. No podia ser menys, tot inspirant-se en Don Francisco de Quevedo, principal forjador dels estereotips territorials a Espanya. Haurem de tornar-hi, perquè allò que ve de lluny té vocació de permanència.